

Arrest

nr. 219 621 van 9 april 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. BODSON
Rue Fabry 13
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 december 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SMEKENS, die *loco* advocaat F. BODSON verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.2. Op 31 januari 2011 wordt de verzoekende partij gerepatrieerd naar Brazilië.

1.3. Op 19 december 2017 wordt de verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf.

1.4. Op 19 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.5. Op 19 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer die verklaart te heten:

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis te volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19/12/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. (PV ME.69.L5.008164/2017 van de politie zone van Lier.)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd reeds gerepatriëerd. Betrokkene is terug in illegaal verblijf.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gelet op het feit dat betrokkene verklaart samen te wonen met vrouw en kinderen in België en uit onderzoek blijkt dat deze gezinsleden niet officieel ingeschreven zijn in België kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als betrokkene illegaal in het rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. "

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het beginsel van behoorlijk bestuur en het vertrouwensbeginsel dat aan de overheid oplegt het geheel van de elementen in rekening te nemen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het artikel van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. De verzoekende partij beroept zich ook op het bestaan van een manifeste appreciatiefout.

Het enig middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“L'article 74/11 de la loi stipule notamment que :

«§ 1er La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants:

- 1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;*
- 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.*

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque:

- 1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;*
- 2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume ».*

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale

L'article 74/13 stipule quant à lui que :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné »

L'article 5 de la directive retour prévoit que « Lorsqu'ils mettent en oeuvre la présente directive, les Etats membres tiennent dûment compte : a) de l'intérêt supérieur de l'enfant, b) de la vie familiale, c) de l'état de santé [...] et respectent le principe de non refoulement ».

Les articles 2 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 et l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 imposent à la partie adverse de motiver ses décisions administratives ; cette motivation doit être adéquate à savoir claire et précise et toucher à la justification même de ses décisions ; elle doit être exacte.

« L'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'administration implique l'obligation d'informer la requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, et de répondre, fût-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels présentés par l'intéressé, et que tout acte administratif repose sur des motifs exacts, pertinents et admissibles. La décision doit donc faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre à l'intéressé de connaître les justifications

de la mesure prise et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle » (Conseil du Contentieux des Etrangers, 29 mai 2008, n° 12039); « Le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation : la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs ».

L'article 8 CEDH consacre le droit à la vie privée et familiale, celui englobant notamment l'intérêt supérieur de l'enfant (CEDH, 3.10.2014, Arrêt Jeunesse).

Première branche

En ce que :

La partie adverse impose au requérant une interdiction d'entrer sur le territoire de 3 ans mais se refuse de prendre en considération la vie familiale du requérant ni une éventuelle violation de l'article 8 CEDH au motif que sa compagne et ses enfants séjourneraient illégalement.

Alors que :

Premièrement, comme indiqué ci-dessus, la partie adverse a l'obligation de tenir compte de la vie familiale du requérant en application des articles 74/13 de la loi et 5 de la directive retour.

En excluant d'examiner cet élément au seul motif que la famille du requérant serait en séjour illégal, la partie adverse commet manifestement une confusion entre la motivation de l'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée.

Cette dernière ayant une durée de 3 ans, elle se prolonge dans le temps et a donc un impact qui perdura plusieurs années.

Cela implique que cette interdiction d'entrée, qui ne vise que le requérant et non les autres membres de sa famille, empêchera tout simplement la famille de vivre ensemble en Belgique et ce d'autant plus que l'ensemble de leurs intérêts est en Belgique (belle-mère gravement malade, scolarité des enfants,...).

Deuxièmement, la seule référence au séjour illégal du requérant et de sa famille ne permet pas d'exclure ipso facto une violation de l'article 8 CEDH dont l'application n'exige pas un séjour légal.

« La mesure d'éloignement d'un étranger irrégulier relève donc du champ d'application de l'article 8 CEDH et, du fait de l'expulsion, un Etat peut violer l'obligation négative lui incombant de ne pas porter atteinte à la vie privée et familiale de l'intéressé. Il est important ici de souligner ici que l'article 8 de la Convention ne protège pas seulement les relations familiales *sensu stricto* qui seraient affectées par la mesure d'éloignement mais également les « relations personnelles sociales et économiques qui sont constitutives de la vie privée de toute être humain » (Cour eur. D.H., arrêt *Slivenko c. Lettonie*, 09.10.2003, § 96). Ainsi que l'énonce la Cour : » Dès lors que l'article protège également le droit de nouer et entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il englobe parfois des aspects de l'identité sociale d'un individu, il faut accepter que la totalité des liens sociaux entre les immigrés installés et la communauté dans laquelle ils vivent font partie intégrante de la notion de vie privée au sens de l'article 8 » (Cour eur. D.H., arrêt *Üner c. Pays bas Grande Chambre*, 18.10.2006, § 59)» (J.-B. FARCY, « L'éloignement d'un étranger en séjour irrégulier : quelle incidence du droit au respect de la vie privée ? », Newsletter EDEM, Décembre 2016).

En l'espèce, la partie adverse ne pouvait conclure à l'absence de violation de l'article 8 CEDH sans examiner l'aspect « vie privée » de cette disposition non seulement dans le chef du requérant mais également de sa famille puisque, en indiquant que la vie familiale peut exister dans le pays d'origine, la partie adverse considère que la famille doit retourner dans le pays d'origine mais également y rester à tout le moins 3 ans.

Tel était d'autant plus le cas que la partie adverse ne pouvait ignorer que les enfants étaient scolarisés en Belgique puisqu'ils y sont nés et que l'ensemble de la famille à développer tout un réseau de liens et connaissances (à défaut, la partie adverse avait l'obligation de se renseigner en application du principe de précaution et violerait cette disposition). Or, ces éléments font parties de la vie privée au sens de l'article 8 CEDH

Il a ainsi été jugé que la partie adverse « ne pouvait ignorer qu'il existait des indications sérieuses et avérées que la prise de l'acte attaqué puisse porter atteinte à un droit fondamental protégé par l'article 8 CEDH. Il lui incombait; à tout le moins de procéder à un examen de la situation familiale particulière du requérant en vue d'assurer la proportionnalité entre le but visé par l'acte attaqué et la gravité de l'atteinte portée à sa vie privées et familiale » (CCE 05.02.2015n° 137 958).

A tout le moins, la partie adverse se devait de procéder à un examen de proportionnalité sur base de l'article 8, notamment au regard des autres éléments invoqués dans la décision (séjour illégal et nuisance à l'ordre public), ce qu'elle ne fait pas puisque qu'elle refuse et purement et simplement d'examiner une violation des droits consacrés par cet article.

Troisièmement, le requérant a mentionné lors de son arrestation les importants problèmes de santé de sa belle-mère actuellement hospitalisée qui a besoin de la présence de sa famille autour d'elle.

Cet aspect entre également dans la protection du droit au respect à la vie familiale et du droit privée du requérant mais aussi de ceux de sa compagne et de ses enfants et ce, indépendamment de leur séjour illégal.

Ces problèmes peuvent en effet justifier un empêchement pour la famille de quitter le territoire, ne fût-ce que temporairement.

Or, l'interdiction d'entrée impliquerait que le requérant ne pourrait rejoindre sa famille pourtant au chevet de sa belle-mère.

Il a ainsi été jugé que la motivation de l'interdiction ne tenait pas compte de l'ensemble des éléments de la cause avant de prendre sa décision en ce que le requérant avait invoqué s'occuper de sa tante malade, de sorte que l'interdiction d'entrée de trois ans était particulièrement lourde de conséquences. Le CCE annule par conséquence l'interdiction d'entrée (CCE, 26.02.2015, n° 139.793).

La partie adverse devait donc tenir compte de cet élément, ce qu'elle ne fait pas.

Par conséquent, la décision attaquée viole l'article 74/11 et 74/13 de la loi et 5 de la directive retour (non prise en compte de la vie familiale ; non prise en compte des problèmes de santé de la belle-mère), son obligation de motivation formelle des actes administratifs (motivation erronée en droit en ce qui concerne le séjour illégal de la famille pour refuser d'examiner l'aspect vie familiale ; motivation incomplète en ce qui concerne l'autre notion de l'article 8 CEDH ; non prise en compte dans la motivation des problèmes de santé de la tante), l'article 8 CEDH (absence d'examen concrets d'une violation de cette disposition ; motivation incomplète par rapport à la notion de vie privée protégée par cette disposition ; non prise en compte de l'état de santé de la belle-mère ; absence d'examen de proportionnalité), le principe de bonne administration et de confiance légitime (non prise en compte de l'état de santé de la belle-mère)

Deuxième branche

En ce que :

La décision attaquée ne prend pas en compte l'intérêt supérieur des enfants mineurs du requérant

Alors que :

L'article 74/13 de la loi, l'article 5 de la directive retour et l'article 8 CEDH obligent la partie adverse à tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant.

Le requérant a soulevé qu'il avait deux enfants mineurs d'âge.

La décision attaquée touche directement les enfants du requérant : d'une part, elle interdit à leur père de revenir dans le pays où ils sont nés, ont toujours vécu, sont scolarisés et où leur grand-mère est hospitalisée ; d'autre part, la décision considère implicitement mais certainement qu'ils doivent également quitter ce pays et ne plus y revenir pendant trois ans puisque la partie adverse estime qu'il

n'y a pas de violation de la vie familiale ou de l'article 8 CEDH dès lors que la famille peut vivre ensemble dans le pays d'origine.

Partant, la partie adverse avait l'obligation de prendre en considération l'intérêt supérieur des enfants du requérant dans le cadre de sa décision, ce qu'elle ne fait tout simplement pas, se fondant exclusivement sur le séjour illégal de la famille et du travail en noir du requérant.

La partie adverse viole donc les articles 74/13 de la loi, 5 de la directive retour, 8 CEDH et son obligation de motivation formelle des actes administratifs en ne tenant pas compte de cet intérêt supérieur des enfants du requérant."

3.2. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt :

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wordt opgemerkt dat dit artikel enkel van toepassing is op verwijderingsmaatregelen. De verzoekende partij kan de schending van dit artikel dus niet dienstig invoeren in het kader van een beroep tegen een inreisverbod, dat geen verwijderingsmaatregel uitmaakt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn wordt erop gewezen dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving. Voormelde richtlijn werd omgezet, dit door de wet van 19 januari 2012, en de verzoekende partij voert niet aan, laat staan dat zij aantoont, dat de door haar ingeroepen bepaling daarbij niet of niet correct omgezet zou zijn. Zodoende kan zij zich niet dienstig op artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn beroepen.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name betreffende het opleggen van het inreisverbod, dat de verzoekende partij zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden, dat zij nooit een poging heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren, dat zij op heterdaad betrapt werd op zwartwerk, dat gelet op het winstgevend karakter van de feiten, kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, dat zij reeds gerepatrieerd werd en terug in illegaal verblijf is. Betreffende de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd dat een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd, waarbij gewezen wordt op het feit dat de verzoekende partij verklaart samen te wonen met vrouw en kinderen in België en uit onderzoek blijkt dat deze gezinsleden niet officieel zijn ingeschreven in België en de verzoekende partij dan ook niet kan voorhouden van hen gescheiden te worden, dat alle gezinsleden net als de verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijven en dus geen verblijfsrecht hebben, dat bijgevolg geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden ingeroepen, dat het hele gezin samen een nieuwe toekomst kan opbouwen in het land van herkomst. De verwerende partij motiveert dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is gelet op alle elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, waarbij zij nog wijst op het winstgevend karakter van de feiten, waardoor kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en op het feit dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

3.6. Het bestreden inreisverbod werd opgelegd overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij betwist niet dat haar een inreisverbod kon worden opgelegd op grond van voormelde bepaling.

3.7. Artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Betreffende de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd dat een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd, waarbij gewezen wordt op het feit dat de verzoekende partij verklaart samen te wonen met vrouw en kinderen in België en uit onderzoek blijkt dat deze gezinsleden niet officieel zijn ingeschreven in België en de verzoekende partij dan ook niet kan voorhouden van hen gescheiden te worden, dat alle gezinsleden net als de verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijven en dus geen verblijfsrecht hebben, dat bijgevolg geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden ingeroepen, dat het hele gezin samen een nieuwe toekomst kan opbouwen in het land van herkomst. De verwerende partij motiveert dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is gelet op alle elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, waarbij zij nog wijst op het winstgevend karakter van de feiten, waardoor kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en op het feit dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden.

Uit deze motieven blijkt dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan deze zaak.

3.8. De verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij haar een inreisverbod voor drie jaar oplegt maar weigert haar gezinsleven in rekening te nemen noch een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM op grond van het motief dat haar vrouw en kinderen illegaal op het grondgebied verblijven, terwijl de verwerende partij de verplichting heeft om rekening te houden met haar familieleden. Zij meent dat door dit element uit te sluiten enkel op grond van het feit dat haar familie illegaal in het land verblijft, zij een manifeste verwarring teweeg brengt tussen de motivering van een bevel en dat van een inreisverbod. De verzoekende partij licht toe dat het inreisverbod immers voor drie jaar geldt en zich dus uitstrekt in de tijd en een impact heeft voor meerdere jaren, dat dit inhoudt dat dit inreisverbod, dat enkel geldt ten aanzien van de verzoekende partij en niet ten aanzien van de overige gezinsleden, het gezin verhindert samen te leven in België en dit des te meer daar hun belangen zich in België bevinden, waarbij zij erop wijst dat haar schoonmoeder ernstig ziek is en de kinderen schoollopen. Zij wijst er ook op dat enkel het illegaal verblijf van de verzoekende partij en haar familie niet toestaat een schending van artikel 8 van het EVRM uit te sluiten, daar deze bepaling geen legaal verblijf vereist. Vervolgens citeert de verzoekende partij rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) waarbij gesteld wordt dat het geheel van sociale banden deel uitmaakt van de notie privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij meent dat *in casu* de verwerende partij niet kon besluiten dat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM zonder het privéleven te onderzoeken, zowel in haar hoofde als in hoofde van haar gezin, daar, door te stellen dat haar gezinsleven mogelijk is in het land van herkomst, de verwerende partij meent dat het gezin moet terugkeren naar het land van herkomst en daar ook minstens drie jaar verblijven. Zij stelt dat dit nog meer het geval is daar de verwerende partij niet kon negeren dat de kinderen schoollopen in België daar zij hier geboren zijn en dat het gezin een netwerk van banden en kennissen heeft ontwikkeld, dat de verwerende partij hiernaar had moeten informeren en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door dit niet te doen, dat deze elementen deel uitmaken van het privéleven. Minstens moest volgens de verzoekende partij, de verwerende partij overgaan tot een proportionaliteitsonderzoek op grond van artikel 8 van het EVRM, met name met betrekking tot de elementen ingeroepen in de bestreden beslissing, met name illegaal verblijf en schending van de openbare orde, wat zij niet heeft gedaan daar zij weigert om de schending van de rechten voortvloeiend uit artikel 8 van het EVRM te onderzoeken. Daarnaast wijst de verzoekende partij erop dat zij had aangegeven bij haar arrestatie dat haar schoonmoeder, die actueel gehospitaliseerd is, grote gezondheidsproblemen heeft en zij nood heeft aan de aanwezigheid van familie rond haar. Zij meent dat dit aspect ook betrekking heeft op de bescherming van het gezins- en privéleven alsook op dat van haar partner en kinderen en dit onafhankelijk van hun illegaal verblijf. Zij wijst erop dat deze problemen een verhindering rechtvaardigen voor het gezin om het grondgebied te verlaten, zelfs tijdelijk en stelt dat het inreisverbod inhoudt dat zij haar familie, nochtans aan het bed van de schoonmoeder, niet kan vergezellen. Zij wijst op rechtspraak van de Raad waar geoordeeld wordt dat de motieven van het inreisverbod geen rekening houden met het geheel van de relevante elementen voor het nemen van de bestreden beslissing en dat zij had ingeroepen dat zij zorgt voor haar zieke tante waardoor het inreisverbod verstrekkende gevolgen heeft en moet vernietigd worden. Zij betoogt dat de verwerende partij rekening had moeten houden met dit element, wat zij nalaat te doen.

In een tweede onderdeel betoogt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van de minderjarige kinderen, dat zij had opgeworpen dat zij twee minderjarige kinderen heeft, dat de bestreden beslissing direct aan hun belangen raakt, enerzijds doordat het aan hun vader verbiedt het land binnen te komen waar zij geboren zijn, altijd geleefd hebben, schoollopen en waar hun grootmoeder gehospitaliseerd is en anderzijds doordat de bestreden beslissing impliciet maar zeker inhoudt dat zij ook het grondgebied dienen te verlaten en niet meer mogen terugkeren voor drie jaar daar de verwerende partij stelt dat er geen schending is van het recht op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM daar het gezin samen kan leven in het land van herkomst. Zij meent dat de verwerende partij de plicht had het hoger belang van het kind van haar kinderen in rekening te nemen, wat zij gewoonweg niet heeft gedaan door zich enkel te baseren op het illegaal verblijf van het gezin en het zwartwerk.

3.9. De verzoekende partij meent aldus dat de gegeven motieven inzake artikel 8 van het EVRM niet correct of kennelijk onredelijk zijn betreffende het gezinsleven, dat de verwerende partij heeft nagelaten een onderzoek te doen naar of rekening te houden met het privéleven en het hoger belang van het kind zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier, zoals het feit dat haar schoonmoeder ernstig ziek is en

haar kinderen in België schoollopen, hier geboren zijn en het gezin alhier een netwerk van banden en kennissen opgebouwd heeft, dat de verwerende partij zich hierover niet geïnformeerd heeft.

3.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.10.1. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 EVRM.

3.10.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 EVRM, niet wordt betwist.

3.10.3. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3

oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn.

Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108).

Hoewel artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

3.10.4. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift is de verwerende partij in de bestreden beslissing overgegaan tot een belangenafweging. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij met betrekking tot artikel 8 van het EVRM van oordeel is dat:

“Gelet op het feit dat betrokkene verklaart samen te wonen met vrouw en kinderen in België en uit onderzoek blijkt dat deze gezinsleden niet officieel ingeschreven zijn in België kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsledenverblijven net als betrokkene illegaal in het rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. (...) Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de

openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.“

Uit bovenstaande motieven blijkt dat de verwerende partij wel degelijk haar gezinsleven in overweging neemt en een onderzoek voert naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM, doch motiveert dat alle leden van het gezin niet officieel in België zijn ingeschreven, dat zij aldus niet gescheiden zullen worden, dat zij allen illegaal in het Rijk verblijven en geen verblijfsrecht hebben, waardoor een schending van artikel 8 van het EVRM niet weerhouden wordt mede gelet op het feit dat het gezin samen een nieuwe toekomst kan opbouwen in het land van herkomst en dat gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar dan ook proportioneel is. Uit voorgaande blijkt dat niet enkel verwezen wordt naar het illegale verblijf van alle gezinsleden, doch dat er ook wordt nagaan of er *in casu* uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die zouden leiden tot een positieve verplichting, waarbij echter geoordeeld wordt dat de verzoekende partij en haar gezin samen een nieuwe toekomst kunnen uitbouwen in het land van herkomst. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven zijn conform de rechtspraak betreffende artikel 8 van het EVRM, zoals zal blijken uit wat volgt. De verzoekende partij toont, zoals eveneens zal blijken, niet met concrete elementen aan dat voormelde beoordeling foutief of kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij zich vergist tussen de motieven voor een bevel en deze voor een inreisverbod, dat het inreisverbod voor drie jaar geldt en een impact heeft voor meerdere jaren, zowel ten aanzien van haar als haar gezinsleden, doch maakt geenszins concreet aannemelijk waarom de weergegeven motieven betreffende de specifieke omstandigheden van deze zaak in het licht van artikel 8 van het EVRM, geen correcte of een kennelijk onredelijke afweging zouden vormen omdat het hier een inreisverbod betreft voor drie jaren. De verzoekende partij toont geenszins aan, zoals verder wordt uiteengezet, dat zij enkel tijdelijk of minder dan drie jaren een toekomst kan uitbouwen in het land van herkomst, noch dat er concrete omstandigheden zijn waardoor het wenselijk is dat zij en haar gezin voor een kortere termijn, omwille van het recht op een privé- of gezinsleven, toegang tot het grondgebied worden ontzegd.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing, die enkel geldt ten aanzien van de verzoekende partij en niet ten aanzien van de overige gezinsleden, het gezin verhindert samen te leven in België en dit des te meer daar hun belangen zich in België bevinden, herhaalt de Raad dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan geïnterpreteerd kan worden dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren.

3.10.5. In het verzoekschrift wijst de verzoekende partij erop dat haar vrouw en kinderen zich in België bevinden, dat haar schoonmoeder ernstig ziek is, gehospitaliseerd is en haar familie rond haar nodig heeft, dat de kinderen in België schoollopen, hier geboren zijn en dat het gezin alhier een netwerk van banden en kennissen opgebouwd heeft.

3.10.6. Het gegeven dat de verzoekende partij samen met haar partner en kinderen hier illegaal verbleven heeft brengt niet automatisch met zich mee dat op de autoriteiten van de staat een verplichting rust om de vreemdeling toe te staan zich te vestigen in België. Het confronteren van de overheden van een gastland met een gezinsleven als een *fait accompli* houdt niet in dat die overheden, als gevolg daarvan, verplicht zijn om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 103). In haar rechtspraak heeft het Hof geoordeeld dat, in het algemeen, personen in een dergelijke situatie geen aanspraak ontwikkelen op de toekenning van een verblijfsrecht (zie EHRM (Besliss.) 13 mei 2003, Chandra en anderen t. Nederland, nr. 53102/99.; EHRM (Besliss.) 5 april 2005, Benamar t. Nederland, nr. 43786/04 ; EHRM (Besliss.) 6 juli 2006, Priya t. Denemarken, nr. 13594/03 ; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland, nr. 50435/99, § 43, ECHR 2006-I; EHRM (Besliss.) 31 juli 2008, Darren Omoregie en anderen t. Noorwegen, nr. 265/07, § 64, en B.V. t. Zweden (Besliss.) 13 november 2012, nr. 57442/11).

De vreemdeling heeft zijn privé- of gezinsleven ontwikkeld/gesticht op een moment dat zij/hij wist dat haar/zijn verblijfsstatus in België onzeker was (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §108 en 113). Het is vaststaande rechtspraak van het EHRM dat wanneer een verdragsluitende staat wordt geconfronteerd met een *fait accompli* scenario, de uitwijzing van het familielid met vreemde nationaliteit enkel in uitzonderlijke situaties een schending van artikel 8 EVRM uitmaakt (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §108 en 114).

Er moet bijgevolg worden onderzocht of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn en of die in de belangenafweging werden betrokken.

In casu toont de verzoekende partij met haar summier betoog niet aan dat er dergelijke uitzonderlijke elementen aanwezig zijn en dat de verwerende partij ten onrechte of op kennelijk onredelijke wijze heeft gemotiveerd dat de verzoekende partij en haar gezin samen een nieuwe toekomst kunnen opbouwen in het land van herkomst.

Door aan te geven dat haar kinderen en vrouw hier illegaal verblijven en de kinderen schoollopen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er uitzonderlijke elementen aanwezig zijn, die haar verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar het gezinsleven verder te zetten. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat haar kinderen slechts in België school kunnen lopen.

3.10.7. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat haar schoonmoeder ernstig ziek is, dat zij actueel gehospitaliseerd is en grote gezondheidsproblemen heeft en zij nood heeft aan de aanwezigheid van familie rond haar, dat deze problemen een verhindering rechtvaardigen voor het gezin om het grondgebied te verlaten, zelfs tijdelijk en dat het inreisverbod inhoudt dat zij haar familie, nochtans aan het bed van de schoonmoeder, niet kan vergezellen. De verzoekende partij laat na *in concreto* aan te tonen dat er sprake is van een gezinsleven met haar schoonmoeder of van een zorgbehoefte van de schoonmoeder ten opzichte van het gezin van de verzoekende partij. Zij toont dan ook niet aan dat er relevante, specifieke omstandigheden aanwezig waren waarmee de verwerende partij gehouden was, niettegenstaande het illegaal verblijf van de verzoekende partij en haar gezin, rekening te houden in het licht van het recht op een gezins- en/of privéleven bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, gelet op hun uitzonderlijk karakter. Immers toont de verzoekende partij vooreerst geenszins aan dat de vrouw wiens naam vermeld staat op het document dat zij voegt bij haar verzoekschrift en waaruit blijkt dat deze vrouw gezondheidsproblemen heeft, haar schoonmoeder is. Voorts verduidelijkt zij ook geenszins, laat staat dat zij dit aantoon, dat haar schoonmoeder legaal in het land verblijft, noch dat haar schoonmoeder niet in de mogelijkheid zou zijn om het gezin van de verzoekende partij naar het land van herkomst te vergezellen. Zij toont niet aan dat de schoonmoeder de nodige zorgen niet kan bekomen in het land van herkomst. Bovendien, indien de vrouw vermeld op het bij het verzoekschrift gevoegde document, de schoonmoeder van de verzoekende partij is, toont de verzoekende partij aan dat deze vrouw zorgen behoeft, doch toont zij met een dergelijk document geenszins aan dat er een daadwerkelijke hechte band is tussen het gezin en de schoonmoeder/moeder/grootmoeder, noch dat de door de vrouw benodigde zorgen effectief geboden worden door haar en haar gezin.

3.10.8. Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, zoals in voorliggende zaak het geval is, dan moet het hoger belang van deze kinderen in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67).

Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.).

Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet kan voorhouden gescheiden te worden van haar gezinsleden daar uit onderzoek blijkt dat zij allen illegaal in het Rijk verblijven en geen verblijfsrecht hebben en dat het hele gezin samen een nieuwe toekomst kan opbouwen in het land van herkomst. De verwerende partij heeft aldus geoordeeld dat de eenheid van het gezin behouden blijft. Betreffende het welzijn van de kinderen wordt

gemotiveerd dat het gezin samen in het land van herkomst een nieuwe toekomst kan opbouwen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij het hoger belang van de minderjarige kinderen niet in ogenschouw heeft genomen of dat de motieven betreffende artikel 8 van het EVRM die gewag maken van het ganse gezin, aldus ook van de minderjarige kinderen, foutief of kennelijk onredelijk zijn of het hoger belang van het kind miskennen. De verzoekende partij toont geenszins *in concreto* aan dat een terugkeer naar het land van herkomst met het ganse gezin, en aldus met haar twee minderjarige kinderen van zes en vier jaar oud, niet in het hoger belang van deze minderjarige kinderen is. De opmerking dat de minderjarige kinderen hier geboren zijn en schoollopen en dat het gezin hier een netwerk van banden en kennissen heeft ontwikkeld, doet hier aan geen afbreuk. Er wordt geenszins verduidelijkt welke banden en kennissen de minderjarige kinderen in België hebben, waardoor een terugkeer naar het land van herkomst voor minstens drie jaar hun hoger belang zou schenden. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat haar kinderen slechts in België school kunnen lopen. Ten slotte toont de verzoekende partij ook niet aan waarom het in strijd zou zijn met het hoger belang van het kind terug te keren naar het land van herkomst voor minstens een periode van drie jaar enkel omwille van het feit dat de minderjarige kinderen in België geboren zijn. In zoverre de verzoekende partij er nog op wijst dat de grootmoeder van hun kinderen hier gehospitaliseerd is, wijst de Raad er opnieuw op dat geenszins wordt aangetoond dat de vrouw vernoemd op het document toegevoegd bij het verzoekschrift, waaruit blijkt dat zij gezondheidsproblemen heeft, daadwerkelijk de grootmoeder is van haar kinderen, noch wordt aangetoond dat de voormelde vrouw een verblijfsrecht heeft in België of niet in de mogelijkheid is om het gezin te vergezellen naar of te bezoeken in hun land van herkomst. Voorts blijkt ook niet dat er een dermate hechte band bestaat tussen de grootmoeder en de kinderen, waardoor een terugkeer naar het land van herkomst zou ingaan tegen het hoger belang van de minderjarige kinderen.

De verzoekende partij toont geenszins *in concreto* aan dat het welzijn van het kind en aldus het hoger belang van het kind werd miskend door te oordelen dat het gezin samen in het land van herkomst een nieuwe toekomst kan opbouwen.

3.10.9. Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat door het enkel wijzen op het ontwikkelen door haar gezin van een netwerk van banden en kennissen, zij geenszins *in concreto* aantoonde dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. Nu zij zich beperkt tot de loutere bewering dat haar gezin een netwerk van banden en kennissen heeft ontwikkeld in België, toont zij ook geenszins aan welke concrete elementen met betrekking tot haar privéleven zij had kunnen meedelen indien de verwerende partij specifiek hiernaar had geïnformeerd en naar welke elementen van haar privéleven de verwerende partij ten onrechte nagelaten heeft onderzoek te voeren.

3.10.10. Uit het voorgaande volgt dat de verwerende partij in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven de individuele belangen van verzoekende partij en haar gezin, alsook het hoger belang van het kind, heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat bij de immigratiecontrole en bij het handhaven van de openbare orde.

Zij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden die de situatie van de verzoekende partij kenmerken en haar kenbaar werden gemaakt, in overweging genomen. Uit de bestreden beslissing volgt dat de verwerende partij zich op het standpunt heeft gesteld dat de bestreden beslissing *in casu* een noodzakelijke maatregel vormt in het belang van de immigratiecontrole en ter bescherming van de openbare orde en dat de belangen van verzoekende partij *in casu* niet doorwegen.

De verzoekende partij maakt, gelet op wat hierboven wordt besproken, niet aannemelijk dat de verwerende partij, binnen haar beoordelingsmarge, een onzorgvuldige of kennelijke onredelijke belangenafweging heeft gemaakt. Evenmin blijkt dat de toetsing aan artikel 8 van het EVRM werd miskend. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het gezins- en privéleven van de verzoekende partij in dit geval veel zwaarder moet doorwegen dan het algemeen belang van de Belgische staat om de openbare orde te vrijwaren en inzake de immigratiecontrole.

3.11. Waar de verzoekende partij verwijst naar arresten van de Raad, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben.

3.12. De verzoekende partij maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte met enig relevante, specifieke omstandigheid geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt ook niet aangetoond. Een manifeste appreciatiefout blijkt evenmin.

3.13. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021).

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij de schending van dit beginsel niet aan.

3.14. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.15. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER